

Varvaros moderna historia

Ett år av kaos: 948

Kyrkans inflytande har nu nått nya höjder och det såg ut som om de kommande åren skulle inleda en ny gyllene tidsålder. Detta ändras dock plötsligt när Varvaroi genom en plötslig militär blixtingsats - till största del bestående av inhyrda soldater från fristäderna - återtog makten över halvön Chersonie.

Strax därpå skedde en smärre katastrof i Althany då hela dess styrande ätt blev exkommunicerad av Hierofanten i Varvaropolis, enligt elaka tungor efter att Althanys monarker hade besökt Varvarois huvudstad Mersienne för första gången på över hundra år.

Smått panikslagna av de förödande konsekvenserna för ett land där inte kyrkan kunde kontrollera andarna utbröt ett blodigt inbördeskrig mellan de ledande ätterna i Althany: Den styrande ätten från Cornmark störtades snabbt och landsförvisades, men därefter ledde den under lång tid uppdämda rivaliteten mellan de båda hertigätterna Morton och Vanchester till några av landets blodigaste strider någonsin. Som om det inte vore nog passade även folket i Utmarkerna på att slå sig fria och det såg ett tag ut som om landet skulle falla sönder fullständigt, till Varvarois stora förtjusning.

Detta kunde dock inte ens de båda rivaliserande hertigätterna tillåta och efter en kort period av intensiv diplomati hölls det ett berömt diplomatiskt möte i den lilla staden Harford där ätterna kom överens om att sluta fred och att landet skulle styras av genom en äktenskaplig allians av de båda ätterna; drottning Eleonore Morton och kung Robert Vanchester styrde alltså landet tillsammans och bildade en ny dynasti (Morton-Vanchester). Strax därpå – efter att flera av legoknektskompanierna uppe i Chersonie plötsligt började ordervägra konstant - tillträdde dessutom en ny Hierofant efter den gamles oväntade bortgång och denne fattade så småningom beslutet att de olika ländernas kyrkliga överhuvuden behövde godkännas av landets monark, men att Hierofanten själv dock skulle utses internt inom kyrkan.

Inbördeskrigets efterspel: 949-992

Det plötsligt enade och dessutom synnerligen uppretade Althany tog de invaderande utmarkingarna fullständigt på sängen. Under loppet av bara ett par år slogs de ner brutalt och under det tidiga 960-talet säkrade kronan dessutom makten i området genom att på kort tid uppföra ett flertal

imponerande fästningar (huvudsakligen längs kusten), något som möjliggjordes genom påtvingade dagsverken vid byggena och kraftigt höjda skatter i provinsen. Kronan styrde nu området med järnhand och det beslutades att provinsen skulle bli ett fristående hertigdöme, styrt av den althanska tronarvingen.

Motiverade av upprorets blodiga framfart stiftades även en lag som med tiden skulle få stora konsekvenser för landets framtid: Samtliga fria bönder och borgare i Althany blev tvungna att äga egna vapen för att kunna försvara sig själva och sitt hushåll mot upprorsmakare och kringströvande rövarband. De var dessutom tvungna att minst en gång i veckan öva bågskytte på byns eller stadens allmänning, något som numera har kommit att ses som en självklar tradition i riket. Ironiskt nog blev långbågen, det för Utmarkerna så karaktäristiska vapnet, med tiden något av en symbol för den althanska folksjälen.

Det utmarkiska upproret: 992-994

En ny monark, Henri III, tog makten i Varvaroi och de redan ack så frostiga relationerna mellan dem och Althany blev snabbt betydligt värre. Samtidigt pös det i av missnöje i Utmarkerna. Plötsligt, mitt under en marknadsdag i den lilla staden Barnsleigh kastade tvåhundra av besökarna av sig sina förklädnader och gick till omedelbar attack mot de förvånade althariska soldaterna. Massakern var snabbt ett faktum och kom att få stora konsekvenser då både kung Robert och kronprinsen Henry av Morton-Vanchester precis hade anlänt till staden och nu hörde till de stupade.

Upproret, som leddes av den utmarkiska hövdingen Cerys Gwenledyr, kringgick effektivt de starka befästningarna i provinsen genom att helt enkelt strunta i dem och istället gå på så många "mjuka" mål som möjligt. När kronan skickade dit sina trupper hamnade de antingen i förödande bakhåll eller tvingades marschera fram och tillbaka över landet i hård väderlek och med stora umbäranden. Kriget började sakteligen dränera landet på resurser och kronan tvingades själv att värva allt fler avlönade soldater när dess vasallers hustrupper inte längre räckte till. Detta räckte ändå inte och vid ett tillfälle - slaget vid Farbridge, hösten år 993- visade det sig till och med att många av rebellerna själva hade tagit värvning i den althariska armén, enbart för att plötsligt beskjuta resten av den bakifrån. Massakern blev förödande och enbart ett fåtal althaner överlevde.

Det blir inte bättre av att en av Cerys (omedvetet) bästa allierade i själva verket var den ökända prinsessan Joan av Morton-Vanchester, som var okänd för sitt rent utsagt sadistiska sinnelag. Detta var såklart något som Cerys byggde mycket av sin propaganda på – den som då en dag skulle

styra över hela Althany var ju redan i unga år en ökänd tyrann i Utmarkerna! Bättre då att smida direkt, medan järnet fortfarande var varmt.

Krigslyckan vände dock till slut för Cerys när altharierna till slut använde hennes egen taktik emot henne. I en oväntad och våghalsig räd på ett av hennes möten med resten av upprorets ledare slogs hela det utmarkiska ledarskiktet ut i ett enda slag. Bitterheten över vad som uppfattades som ett förräderi inom de egna leden blev såklart stor, men följden blev ändå att upproret rann ut i sanden och de althariska fogdarna återgick till sina gamla rutiner.

En följd av upproret som folk däremot inte förväntade sig var dock att drottning Eleonore tydligen hade tagit stort intryck av Cerys propaganda om prinsessan Joan då hon valde att adoptera befälhavaren för den avgörande räden mot Cerys (en lågadlig medlem av ätten Morton). Då han var äldre än prinsessan Joan hamnade han därför före henne i tronföljden! Det ursinniga tandagnisslandet från Vanchesterätten sägs ha hörts hela vägen till Varvaropolis, då det är allmänt känt att Joan av någon underlig anledning hade oproportionerligt många vänner från den släkten.

Huset Morton-Vanchester hade fått en tredje, svart ros sades det. Den nyblivne kronprins Edmund, reagerade dock blixtnabbt i sin numera ökänd kaxiga stil och tog just en svart ros på rödvit bakgrund som sitt personliga vapenmärke. Edmund har sedan dess bara blivit alltmer populär bland det vanliga folket och speciellt bland kronans egna soldater som oftast helt enkelt kallar honom för "den svarta rosen".